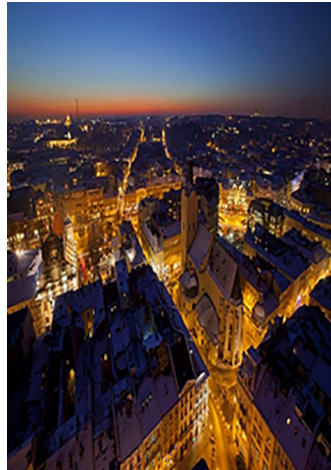

V roku 2009 a 2011 na druhej strane brehu rieky Už, na tzv. ortodoxnej promenáde bola vysadená nová alej - Alley Sakura, ktorá je tiež najdlhšia v Európe. S príchodom jari na nábreží začínajú kvitnúť neobvyčajne svieže a jemné ružové a biele kvety sakury.

A teraz trochu o mojom živote... V takomto nádhernom meste som sa narodila a žila do svojich 15 rokov. Navštevovala som Základnú školu No4 s prehĺbeným štúdiom slovenského jazyka. Moja cesta na Slovensko sa začala už v detstve. Keď som bola malá, rodičia mi púšťali slovenské rozprávky. Často sme nám s rodinou chodievali a veľmi sa nám tu zapáčilo. Napokon sme sa tu aj kvôli ockovej robote presťahovali. Krátky čas sme bývali na Myjave a potom v Michalovciach. Otec tu podnikal, mal svoj obchod. Zisk však nebol taký, ako očakával, preto sme sa na Ukrajinu vrátili. Na Slovensku však zostala moja staršia sestra, ktorá v súčasnosti pracuje ako

lekárka v popradskej nemocnici. Napriek tomu, že Ukrajinu mám rada a mestečko Užhorod zbožňujem, stále ma to ťahalo na Slovensko. Preto som si ako deviatačka poslala prihlášku na Strednú zdravotnícku školu v Poprade. Tak som sa dostala do podtatranského mestečka, ktoré je momentálne mojim domovom. Celý život som túžila pomáhať ľuďom a teraz môj sen sa spĺňa. Už som v 2. ročníku. Hoci si plním svoj sen, musím priznať, že nie je to ľahké. Je tu aj istá jazyková bariéra, lebo slovenský jazyk som sa učila, ale také predmety ako fyzika, chémia atď. som mala vždy v ukrajinčine. Všetko som sa musela rýchlo učiť. Stále na sebe pracujem, lebo viem, čo chcem v živote dosiahnuť a som na seba hrdá. Prvý ročník na zdravotke som skončila s vyznamenaním. V cudzom meste som začínala

sama, bez rodičov, ktorí sa vrátili na Ukrajinu. Kvôli covidu sme sa nevideli viac ako rok. Teraz je mi už omnoho ľahšie, aj rodičia by sa mali čoskoro presťahovať na Slovensko. Veľmi som sa bála, ako ma prijmu spolužiaci, lebo na tejto škole som prvá a jediná Ukrajinka. Na moje potešenie už v prvý deň som si našla veľa kamarátov a kamarátok. Som šťastná, že som tu. Svoje rozhodnutie odísť z Ukrajiny som nikdy neoľutovala. Slovensko je veľmi peknou krajinou. Domov sa nevrátim, zvykla som si na Slovensko, i keď mám svoje rodné mesto veľmi rada. K tomu prispela aj momentálna situácia, keďže som doma nebola osem mesiacov. Vždy rada prídem na Ukrajinu, ale nechcem tam žiť, kamaráti mi chýbajú, no Slovensko mám rada a verím, že tu ostanem.

ANASTASIYA